

הנחיות פרקליט המדינה	הנחיה מס' 6.10 - התיישנות העבירה בעבירות תעבורה
10 פברואר 1997	עדכון אחרון: כז בטבת התשס"ג, 1 ינואר 2003

6.10 התיישנות העבירה בעבירות תעבורה

1. סעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה¹ קובע:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה [...] זולת אם הוכיח מי נהג ברכב [...] או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו".

2. סעיף 239 לחוק סדר הדין הפלילי² קובע תקופת התיישנות של שנה לעניין הזמנה לדין והגשת כתב אישום בעבירות התעבורה המנויות בסעיף, אך זאת בכפוף לסייג הקובע:

"ואולם, אם הוכיח בעל הרכב החשוד בעבירה כי לא חלה עליו אחריות לעבירה, לפי סעיף 27 לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום, ולהמציא הזמנה למשפט למי שנהג ברכב, אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה".

3. אירע בעבר שנאשם בעבירת תעבורה גרם במכוון לדחיות במשפטו, כדי לעבור את גבול השנתיים. לאחר מכן טען כי לא הוא שנהג ברכב, אלא אשתו, אשר אישרה זאת בתצהיר.

4. בשלב זה לא ניתן היה לעשות דבר, שכן תקופת ההתיישנות בת השנתיים חלפה, ולא ניתן היה להגיש כתב אישום נגד האשה.

5. אשר על כן, על התובע במשפטי תעבורה להיות ער לאפשרות לביצוע "תרגיל" מעין זה, ולהימנע ככל שניתן מדחיית המשפט אל מעבר לשנתיים מיום ביצוע העבירה. זאת, למעט במקרים שבהם הוסכם עם הנאשם במפורש ובכתב כי אין לו כל טענה כי מאן דהוא אחר נהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

¹ פקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, נ"ח 173.

² חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ס"ח 43.